

Ондричековъ квартетъ — основанъ 1921 год. отъ ученицитѣ на Францъ Ондричекъ: Яр. Пекелски, Ком. Вискочилъ, Винц. Захрадникъ и Бедр. Ярошъ. Въ последниѣ години е билъ постояненъ камеренъ членъ на пражката радиостанция. Челистътъ Б. Ярошъ е професоръ въ Пражката консерватория.

Ондричекъ, Францъ — Ondriczek, Franz — чешки цигуларъ-виртуозъ, род. 29 април 1859 въ Прага, умр. 13 апр. 1922 въ Милано; първиѣ уроци по цигулка получилъ отъ баща си — цигуларъ, после училъ три години въ Пражката консерватория, и две години въ Парижката — при Масаръ, следъ което предприема успѣшни концертни обиколки; компониралъ: единъ концертъ за цигулка, „Чешка рапсодия“ за оркестъръ, етюди за цигулка, и издалъ една „Нова метода за овладяване майсторската техника на цигулката върху анатомическо-физиологическа основа“ — 1909 (заедно съ лѣкаря Д-ръ Мителманъ).

Ондюле, фр. *ondulé* — вълнообразно, вълнувайки се, треперейки.

Онегеръ, Артуръ — Honegger, Arthur — виденъ представителъ на новата французска музика, род. 10 мартъ 1892 въ Хавъръ (отъ нѣмски произходъ — родителитѣ му сж отъ Цюрихъ), училъ при Жедалжъ и Видоръ въ консерваторията въ Парижъ, дето живѣе като компонистъ. Творчеството на О. е една смѣсница отъ германска култура и французски вкусъ. Отначало той е подъ влиянието на Дебюси, Равелъ и Штраусъ, по-късно на Шойнбергъ, до като се домогне до собственъ творчески стилъ, чийто най-характеренъ белегъ е атоналната полифония. Творението „Царъ Давидъ“, на което се основава началната му слава, е една оратория въ 3 части, композирана за 2 месеца, и изпълнявана съ триумфаленъ успѣхъ въ Парижъ и цѣла Франция — успѣхъ, дължащъ се на чистата музика и на дълбоката религиозностъ, съ която е изпълнено цѣлото творение. „Царъ Давидъ“ е на кръстопътъ на французската и нѣмска музика. Истинскиятъ О. се изявява следъ „Победоносниятъ Хораций“, „Пасификъ 231“ и „Ругби“, кждето той е напълно атоналенъ, и въ

последниѣ две дава, чрезъ представянето на локомотива „Пасификъ 231“, динамизираната и спортна („Ругби“) наша съвременостъ. Най-ценното и свършено негово творение е „Антигона“, което съ-

Артуръ Онегеръ

ставя една дата въ оперната история. Пѣнието въ нея изхожда отъ звучността на словото и декламацията, и се съединява, чрезъ единъ майсторски контрапунктъ, съ другитѣ гласове на оркестъра — при една богата ритмична полифония. Всѣка една сцена е изградена строго симфонично и съ майсторска атонална многогласностъ. Творби: Прелюдия къмъ „Аглавена и Селизета“, „Лѣтна пасторала“, „Пѣсеньта на Нигамонъ“, „Победоносниятъ Хораций“, „Пѣсень на радостта“, „Пасификъ 231“, „Ругби“ и една симфония (1931) за оркестъръ, 2 струнни квартета, една соната за виолончелъ и пиано, 2 сонати за цигулка и пиано, сонатина за кларинетъ и пиано, рапсодия за 2 флейти, кларинетъ, или две цигулки, и виола и пиано; 3 контрапункта за флейта, английски рогъ и виолончелъ; концертно за пиано и оркестъръ; „Тоната и вариации“, и много други пиеси за пиано; 2